

بررسی امید و کیفیت زندگی در بیماران زن مبتلا به سرطان های پوستی تحت شیمی درمانی شهرستان مشهد

کلثوم فلاح؛ نعمت ستوده اصل^{۲*}

چکیده

پژوهش حاضر با هدف بررسی میزان امید و کیفیت زندگی در بیماران زن مبتلا به سرطان های پوستی تحت شیمی درمانی صورت پذیرفت. روش پژوهش توصیفی - مقطعی که در سال ۱۴۰۰ بر روی ۱۳۰ نفر از این جمعیت بیماران که تحت شیمی درمانی در بیمارستان های شهرستان مشهد بودند، انجام شد. به دلیل حضور ۱۷۶ نفر بیمار زن مبتلا به سرطان های پوست، تمامی آن ها به صورت سرشماری انتخاب شدند که از این تعداد فقط ۱۳۰ نفر اقدام به تکمیل پرسشنامه ها نمودند در نتیجه به همان تعداد نیز برای تکمیل پرسشنامه انتخاب شدند. ابزار گردآوری اطلاعات در این پژوهش پرسشنامه استاندارد پرسشنامه کیفیت زندگی (WHOQOL-BREF) و امید به زندگی میلر بود. جهت تجزیه و تحلیل داده ها از آمار توصیفی (میانگین و انحراف استاندارد) و آمار استنباطی (آزمون Chi-square) استفاده شد. نتایج پژوهش نشان داد که میزان امید و کیفیت زندگی در بیماران زن مبتلا به سرطان های پوستی تحت شیمی درمانی از متوسط جامعه پایین تر است. همچنین زنان با میزان تحصیلات بالاتر، شرایط اقتصادی بهتر و متاهل نسبت به سایر افراد مبتلا از امیدواری بیشتری برخوردار بودند. این عوامل با کیفیت زندگی بیماران زن مبتلا به سرطان های پوستی تحت شیمی درمانی رابطه معناداری نداشتند.

کلیدواژه: امیدواری، کیفیت زندگی، سرطان های پوستی

^۱ کارشناس ارشد روانشناسی بالینی، واحد سمنان، دانشگاه آزاد اسلامی، سمنان، ایران

^{۲*} دانشیار گروه روانشناسی، واحد سمنان، دانشگاه آزاد اسلامی، سمنان، ایران (نویسنده مسئول)

مقدمه

سرطان پوست به عنوان شایع ترین سرطان در جهان که با ناتوانی بالا و مرگومیر پایین همراه است، ۳۲٪ کل سرطان ها را تشکیل می دهد (کاوینی، روزبهانی و خورسندی، ۱۳۹۵). اطلاع از ابتلا به سرطان برای هر فردی یک تجربه نگران کننده و غافلگیر کننده است، درواقع با آگاهی یافتن از داشتن بیماری بدخیم تهدیدکننده حیات، درک افراد از زندگی تغییر می کند. رابطه تنگاتنگی میان سرطان و حالات روان شناختی وجود دارد؛ گرچه سرطان موجب بروز عوارض روانی متعددی می شود، اما به تازگی مشخص شده که فشارهای روانی تأثیر عمیقی در سرعت بخشیدن به پیشرفت انواع مختلف تومورهای بدخیم دارند؛ بدون اینکه عملاً به وجود آورنده و یا سازنده آن ها باشند (برینکر و همکاران، ۲۰۱۸). سرطان، تغییرات، فشارها و تأثیرات متفاوتی بر زندگی بیمار و خانواده وی می گذارد. عکس العمل در برابر سرطان به مواردی مانند شخص بیمار و ساختار روان شناختی وی، خانواده و محیط اجتماعی او بستگی دارد و می تواند بر تمام سطوح فعالیت های بیمار اثر بگذارد. بحران های ناشی از سرطان سبب عدم تعادل و ناهماهنگی فکر، جسم و روان می شود (لیتر، کیم و گارد، ۲۰۲۰).

در سال های اخیر توجه بسیاری به اندازه گیری میزان سلامتی افراد و قدرت تأثیر بیماری های روان شناختی و جسمی روی فعالیت های روزانه و رفتارهای آن ها به وجود آمده است که این اندازه گیری ها به یک نگرش و رویکرد کلی نگر در سلامتی و مراقبت های بهداشتی معطوف شده است؛ در این رابطه رویکرد نوینی به نام کیفیت زندگی در تحقیقات پزشکی و اجتماعی مطرح گردیده است (چرنیشو و همکاران، ۲۰۱۹). در حال حاضر به دلیل تأکید بر کیفیت زندگی در برابر کمیت زندگی، افزایش سرسام آور هزینه های مراقبت از سلامتی و شناسایی تفاوت در برآیندهای مراقبت های سلامتی بر اهمیت مفهوم کیفیت زندگی بیش از گذشته افزوده شده است (کولینس، ساواس و دیرفلر، ۲۰۱۹)؛ این مولفه بهترین معیار و ملاک اندازه گیری توان فرد برای سازگاری موفقیت آمیز با چالش های موجود در دنیای واقعی است. محیط کار، خانه و اوقات فراغت مورد ارزیابی قرار می گیرد (چرنیشو و همکاران، ۲۰۱۹).

رشد فزاینده تعداد مبتلایان به سرطان پیامدهای منفی متعددی را برای بیماران به همراه دارد که این مشکلات شامل کاهش کیفیت و امید به زندگی، ناامیدی، اضطراب، افسردگی، عصبانیت و درد شیوع بیشتری دارند (ریسیکا^۵ و همکاران، ۲۰۱۸).

¹ Brinker, T. J & al.

² Leiter, U. Keim, U. & Garbe, C

³ Chernyshov, P. V

⁴ Collins, A. Savas, J. & Doerfler, L

⁵ Risica, P

یکی از انواع سرطان های بدخیم بدن که روند رو به رشد دارد، سرطان پوست است. دو نوع مهم سرطان پوست، سرطان پوست ملانوما^۱ و غیرملانومایی^۲ می باشند. سرطان غیرملانومایی پوست به ۲ نوع سلول های بازال^۳ و سلول های سنگفرشی^۴ تقسیم می شود باشد (کالن، سیمونز، پارسونز و بایل^۵، ۲۰۲۰). سرطان غیرملانومایی پوست فراوان ترین بدخیمی در بین سفیدپوستان سرا سر جهان است و فراوانی نوع BCC تقریباً ۳ تا ۴ برابر نوع SCC است (یافتیان، ۱۳۹۸). برطبق آمار WHO، هرساله بین ۲ تا ۳ میلیون مورد از این نوع سرطان پوست در جهان روی داده و این سرطان ۳۰٪ کل سرطان ها را شامل می شود (سازمان بهداشت جهانی، ۲۰۱۸). این بیماری دردناک از نظر ظاهری و احساسی هزینه بر بوده و مبتلایان به این نوع از سرطان اغلب از مشکلات روان شناختی متعددی به جهت تغییرات ایجاد شده در ظاهر رنج می برند (قاسم زاده و همکاران، ۱۳۹۶). این مسائل که به عوامل فردی بیمار، عوامل مرتبط با درمان و سایر عوامل روانی- اجتماعی برمی گردد، می تواند ایمنی فرد بیمار را تضعیف نموده، واکنش های ثانویه درمان را تشدید کند و موجب عود بیماری گردد (آلبرت، کنول، کنتی و زبار^۶، ۲۰۱۹).

بیماری سرطان پیامدهای منفی متعددی را برای بیماران به همراه دارد که این مشکلات شامل کاهش کیفیت و امید به زندگی، ناامیدی، اضطراب، افسردگی، عصبانیت و درد شیوع بیشتری دارند (ریسیکا و همکاران، ۲۰۱۸). انسان در هر لحظه می تواند تصمیم بگیرد که در برابر شرایط تسلیم شود یا اینکه بر میزان مقاومت، تاب آوری و امیدواری خود بیفزاید و می تواند در شرایط سخت نیز هیجانات خود را کنترل نموده و بر سختی ها فائق آید (بوتا^۷، ۲۰۱۹). ترس در رابطه با سرطان و عدم قطعیت درباره آینده از عمده ترین نگرانی ها در بین زنان مبتلا به سرطان پوست به شمار می رود. احساس اینکه امید نابود شده یا یک وضعیت دشوار که قابل حل نیست، باعث ناامیدی متداول در بیماران مبتلا به سرطان می شود (روبین تن، آزادی، افشین و امینی، ۱۳۹۸). ناامیدی می تواند سلامت جسمانی و روان شناختی بیماران را تهدید کند و بر فرایند بهبود و توان بخشی اثر بگذارد. منظور از امید به زندگی تعداد سال هایی است که فرد انتظار دارد زندگی کند (موسوی، خالق خواه، میرمهدی و زبردست، ۱۳۹۸).

طی سال های اخیر توجه قابل ملاحظه ای به اندازه گیری میزان سلامتی افراد مبتلا به سرطان پوست و قدرت تأثیرگذاری بیماری های روان شناختی و جسمی روی فعالیت های روزانه و رفتارهای آن ها به وجود آمده که این اندازه گیری ها به یک نگرش و رویکرد کلی نگر در سلامتی و مراقبت های بهداشتی معطوف شده است. در این رابطه، رویکرد نوینی به نام کیفیت زندگی در تحقیقات پزشکی و اجتماعی مطرح شده است (کولینس، ساواس و دیرفلر^۸، ۲۰۱۹). سازمان بهداشت جهانی کیفیت زندگی را برآیند طیف های مختلف زندگی مانند عوامل تعیین کننده سلامت، شادی، آموزش دستاوردهای

¹ Melanoma Skin Cancer

² Non-Melanoma Skin Cancer

³ Basal Cell Carcinoma

⁴ Squamous Cell Carcinoma

⁵ Cullen, J. K. Simmons, J. L. Parsons, P. G. & Boyle, G. M

⁶ Albert, Knoll, Conti, Zbar

⁷ Botta, L & al

اجتماعی و هوشی، آزادی عمل، عدالت و نبودن ستم تعریف می کند. در عصر حاضر به دلیل تأکید بر کیفیت زندگی در برابر کمیت زندگی، افزایش سرسام آور هزینه های مراقبت از سلامتی و شناسایی تفاوت در برآیندهای مراقبت های سلامتی بر اهمیت مفهوم کیفیت زندگی بیش از پیش افزوده شده است (لاساله، ۲۰۲۰).

با توجه به اینکه بقای افراد مبتلا به سرطان پوست به دلیل پیشرفت در شیوه های تشخیصی و درمانی در حال افزایش است، ضرورت اتخاذ تدابیری در جهت کنترل عوارض روانی بیماری و بررسی میزان امید به زندگی و کیفیت زندگی در آنها به شدت احساس می شود (موسوی و همکاران، ۱۳۹۸).

با توجه به نرخ بالای شیوع بیماری سرطان و تأثیر آن بر کارکرد شغلی، تحصیلی و خانوادگی افراد مبتلا و هزینه ای که به سیستم بهداشت و اقتصاد کشور وارد می شود و با توجه به شیوع اختلالات روان پزشکی و تأثیر آن در وضعیت این بیماران، پژوهش حاضر باهدف بررسی امید و کیفیت زندگی در بیماران زن مبتلا به سرطان های پوستی تحت شیمی درمانی انجام شده است.

روش پژوهش

این پژوهش به صورت توصیفی - مقطعی صورت پذیرفت. در سال ۱۴۰۰ بر روی ۱۳۰ نفر از بیماران زن مبتلا به سرطان های پوست که تحت شیمی درمانی در بیمارستان های شهر مشهد بودند، انجام شد. نحوه انتخاب نمونه بدین صورت بود که به دلیل حضور ۱۷۶ نفر بیمار زن مبتلا به سرطان های پوست، تمامی آنها به صورت سرشماری انتخاب شدند که از این تعداد فقط ۱۳۰ نفر اقدام به تکمیل پرسشنامه ها نمودند در نتیجه به همان تعداد بیمار زن نیز برای تکمیل پرسشنامه انتخاب شدند. پرسشنامه ها با مراجعه به بخش ها و اتاق های درمان تکمیل گردید. همچنین در این مطالعه متغیرهای سن، تحصیلات و وضعیت تأهل، وضعیت اقتصادی به عنوان متغیرهای زمینه ای مورد بررسی قرار گرفت. ابزار گردآوری اطلاعات در این پژوهش پرسشنامه استاندارد پرسشنامه کیفیت زندگی (WHOQOL-BREF) و امید به زندگی میلر بود. داده های جمع آوری شده به وسیله نرم افزار آماری SPSS-22 در دو بخش توصیفی (فراوانی، در صدها، میانگین و انحراف معیار) و استنباطی (آزمون Chi-square) مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت.

ابزار گردآوری اطلاعات

پرسشنامه کیفیت زندگی

سازمان بهداشت جهانی به منظور وجود انسجام در پژوهش ها و سنجش کیفیت زندگی، گروهی را برای ساخت پرسشنامه مأمور کرد. حاصل کار این گروه پرسشنامه کیفیت زندگی ۱۰۰ سؤالی بود (WHOQOL-100). چند سال بعد برای استفاده آسان تر از این پرسشنامه فرم کوتاهی از آن تهیه شد. پرسشنامه کیفیت زندگی سازمان بهداشت جهانی ۲۶ سؤالی (WHOQOL-BREF) یک پرسشنامه ۲۶ سؤالی است که کیفیت زندگی کلی و عمومی فرد را می سنجد. این مقیاس در سال ۱۹۹۶ توسط گروهی از کارشناسان سازمان بهداشت جهانی و با تعدیل گویه های فرم ۱۰۰ سؤالی این

¹ LaSala, V

پرسشنامه ساخته شد. این پرسشنامه دارای ۴ زیرمقیاس و یک نمره کلی است. این زیرمقیاس ها عبارت اند از: سلامت جسمی، سلامت روان، روابط اجتماعی، سلامت محیط اطراف و یک نمره کلی. در ابتدا یک نمره خام برای هر زیرمقیاس به دست می آید که باید از طریق یک فرمول به نمره ای استاندارد بین ۰ تا ۱۰۰ تبدیل شود. نمره بالاتر نشان دهنده کیفیت زندگی بیشتر است. برای بررسی روایی و پایایی این پرسشنامه پژوهشی بر روی ۱۶۷ نفر از مردم تهران انجام گرفت. شرکت کنندگان به دو گروه دارای بیماری مزمن و غیرمزمن تقسیم شدند. پایایی آزمون بازآزمون برای زیرمقیاس ها به این صورت به دست آمد: سلامت جسمی ۰/۷۷، سلامت روانی ۰/۷۷، روابط اجتماعی ۰/۷۵، سلامت محیط ۰/۸۴ به دست آمد. سازگاری درونی نیز با استفاده از آلفای کرونباخ محاسبه شد که در جدول زیر آمده است.

زیرمقیاس	گروه سالم، تعداد = ۷۰۰	گروه بیمار، تعداد = ۳۶۷
سلامت جسمانی	۰/۷۰	۰/۷۲
سلامت روان	۰/۷۳	۰/۷۰
روابط اجتماعی	۰/۵۵	۰/۵۲
سلامت محیط	۰/۸۴	۰/۷۲

آزمون امید به زندگی میلر:

این آزمون از نوع آزمون تشخیصی بوده و شامل ۴۸ جنبه از حالت های امیدواری و درماندگی می باشد که ماده های قید شده در آن بر مبنای تظاهرات آشکار یا پنهان رفتاری در افراد امیدوار یا ناامید برگزیده شده اند. پاسخ های این پرسشنامه در یک پیوستار پنج درجه ای (بسیار مخالف = ۱، مخالف = ۲، بی تفاوت = ۳، موافق = ۴، بسیار موافق = ۵) تنظیم شده است. در آزمون میلر دامنه امتیازات کسب شده از ۴۸ تا ۲۴۰ متغیر می باشد. ۱۲ جمله از پرسشنامه میلر از ماده های منفی تشکیل شده که این شماره ها در ارزشیابی و نمره گذاری برعکس نمره می گیرند (غلامی و همکاران، ۱۳۸۸). حسینی (۱۳۸۵) برای تعیین روایی این پرسشنامه، از نمره سؤال ملاک استفاده کرد. به این ترتیب که نمره کل پرسشنامه با نمره سؤال ملاک همبسته شده است و مشخص گردید که بین این دو رابطه مثبت معنی داری وجود دارد. برای تعیین پایایی پرسشنامه از دو روش آلفای کرونباخ و تنصیف استفاده کرد که به این ترتیب ضرایب آن ۰/۹۰ و ۰/۸۹ می باشد. همچنین در تحقیق غلامی و همکاران (۱۳۸۸) ضرایب پایایی پرسشنامه امید به زندگی با استفاده از روش آلفای و کرونباخ و تنصیف محاسبه گردید که برای کل مقیاس به ترتیب ۰/۹۵ و ۰/۹۴ می باشد که بیانگر پایایی مطلوب پرسشنامه مذکور است (غلامی و همکاران، ۱۳۸۸).

یافته های پژوهش

در جدول ۱ میانگین نمرات امیدواری و مؤلفه های کیفیت زندگی و نمره کل آن همراه با انحراف استاندارد و ماکزیمم و مینیمم نمرات حاصل از پرسشنامه های پژوهش ارائه شده است.

جدول ۱ آمار توصیفی مؤلفه های کیفیت زندگی، نمره کل کیفیت زندگی و امیدواری

متغیر	تعداد	میانگین	انحراف استاندارد	پایین ترین نمره	بالا ترین نمره
سلامت جسمانی	۱۳۰	۳۷/۲۱	۱۷/۶۸	۱۰/۷	۷۸/۶
سلامت روان	۱۳۰	۳۹	۱۴/۸۵	۲۰/۸	۷۹
روابط اجتماعی	۱۳۰	۴۸/۶۷	۱۳/۹	۲۵	۷۵
سلامت محیط	۱۳۰	۵۱/۳۶	۱۲/۳۷	۳۳/۷۵	۷۱/۸
سلامت عمومی	۱۳۰	۴۶/۹۷	۱۶/۴	۲۵	۸۷/۵
نمره کل کیفیت زندگی	۱۳۰	۴۴/۶۵	۹/۸	۲۶/۲	۷۱/۵
امیدواری	۱۳۰	۱۱۷/۴	۱۵/۹	۹۸	۱۴۸

با توجه به آن که نمرات کیفیت زندگی و مؤلفه های آن بر حسب نمره استاندارد T محاسبه می شود نتایج نشان می دهد کیفیت زندگی این جمعیت از میانگین جامعه پایین تر گزارش شده است (نمره پایین تر از ۵۰).

جدول ۲ مقایسه میزان امیدواری بر حسب تحصیلات، شرایط اقتصادی و وضعیت تأهل

سطح تحصیلات	خی دو	درجه آزادی	سطح معناداری
سطح تحصیلات	۱۲۵/۹	۱۱۲	۰/۱۷
شرایط اقتصادی	۱۰۸/۵	۵۶	۰/۰۰۰
وضعیت تأهل	۱۱۵/۲	۸۴	۰/۰۱۴

با توجه به داده های موجود در جدول ۲ می توان نتیجه گرفت که میزان امیدواری در زنان مبتلا به سرطان های پوستی به شرایط اقتصادی و وضعیت تأهل افراد بستگی دارد، اما به میزان تحصیلات افراد وابسته نیست. امیدواری در زنان متأهل با میزان درآمد بالا بیشتر از سایرین است و زنان مطلقه با میزان درآمد پایین از امیدواری کمتری برخوردار بودند.

جدول ۳ مقایسه میزان کیفیت زندگی بر حسب تحصیلات، شرایط اقتصادی و وضعیت تأهل

سطح تحصیلات	خی دو	درجه آزادی	سطح معناداری
سطح تحصیلات	۵۰۷/۲	۴۶۴	۰/۰۸
شرایط اقتصادی	۲۵۴/۷	۲۳۲	۰/۱۴۶
وضعیت تأهل	۳۷۵/۶	۳۴۸	۰/۱۴۸

با توجه به داده‌های موجود در جدول ۳ می‌توان نتیجه گرفت میزان کیفیت زندگی به سطح تحصیلات، شرایط اقتصادی و وضعیت تأهل بستگی ندارد. نمرات کیفیت زندگی و مؤلفه‌های آن که به نمره استاندارد T تبدیل شده از متوسط جامعه پایین‌تر بود؛ لذا کیفیت زندگی در زنان مبتلا به سرطان‌های پوستی بدون در نظر گرفتن شرایط پایین‌تر از متوسط جامعه است.

بحث و نتیجه‌گیری

بر اساس یافته‌های پژوهش، میزان امید و کیفیت زندگی در زنان مبتلا به سرطان‌های پوستی پایین است. یافته‌های پژوهش موسوی و همکاران (۱۳۹۸)، نقیبی، سعیدی و خزائی (۱۳۹۷)، سودانی (۱۳۹۷)، ملک نیا (۱۳۹۴)، کامیان و همکاران (۱۳۹۳)، علیزاده رجایی و حسینی قصر (۱۳۹۲)، شعاع کاظمی و مؤمنی جاوید (۱۳۸۸)، بوتنا و همکاران (۲۰۱۹)، هاشمی و یحیایی (۱۳۹۷) و جانسون (۲۰۱۲) در میزان امید به زندگی بیماران مبتلا به سرطان‌های پوستی با یافته‌های پژوهش حاضر همسو می‌باشد.

بیماران مبتلا به سرطان‌های پوست باورها و تصاویر فیزیکی از بیماری خود دارند و کمتر به ابعاد روحی و روانی آن توجه می‌کنند. از این رو تحمل عوارض جسمی بیماری و امید به بهبود مجدد در میان آنان در سطح نزولی قرار دارد. از آن جا که مداخلات پزشکی در ارتباط با بیماران صعب‌العلاج تا به حال به طور کامل نتوانسته‌اند جوابگوی مشکلات پیش روی آنان باشند، مشکلات روحی-روانی همچون ناامیدی نسبت به زندگی در این افراد بیشتر بروز می‌کند.

تفکر امیدوارانه و سرطان به دو طریق به هم مربوط می‌شوند، اول اینکه افراد امیدوار بیشتر بر مشکل متمرکز شده و در حل آن فعالانه‌تر عمل می‌کنند؛ بعلاوه افرادی که امیدوارانه می‌اندیشند در مواجهه با تشخیص و درمان سرطان پریشانی کمتر، تطابق و کیفیت بهتری از خودشان نشان می‌دهند.

طبق بررسی‌های انجام شده در متغیرهای دموگرافیک، شرایط اقتصادی، میزان تحصیلات و وضعیت تأهل رابطه معنی داری با سطح امید داشت. این مطالعه نشان داد میزان امید در بیماران می‌تواند متفاوت باشد از این رو نقش عوامل و منابع امیدبخش در فرایند درمان باید در نظر گرفته شود.

هزینه‌های درمان بیماری سرطان‌های پوستی بالاست و فردی که به دلیل مشکلات مالی توانایی پرداخت این هزینه‌ها را ندارد از ادامه دادن روند درمانی انصراف داده و چون شیمی درمانی دریافت نمی‌کند آمیدی به بهبود و در نهایت به زندگی ندارد؛ به همین دلیل هر چه شرایط اقتصادی زنان مبتلا به سرطان‌های پوستی بهتر بود، میزان امیدواری بالاتری گزارش شد.

میزان تحصیلات افراد نیز رابطه مستقیم با امیدواری داشت. افراد با سطح تحصیلات بالاتر و میزان مطالعه و آگاهی بیشتر می‌دانند به دلیل پیشرفت علم پزشکی سرطان دیگر به عنوان یک بیماری کشنده نمیتواند آنان را از پای درآورد و آنان با علم بر این موضوع با انگیزه و امید بیشتری روند درمان را ادامه می‌دهند.

بیمارانی که از روحیه امیدواری برخوردار باشند، شیوه‌های مقابله با بیماری را سریعتر از دیگران یاد می‌گیرند و از این طریق در سیر درمانی خود می‌توانند به عنوان منبع حمایتی و اطلاع‌رسانی برای سایر بیماران عمل نمایند. حمایت‌های

اجتماعی از جانب همسر به عنوان یک نیرو تسکین بخش و ارتقا دهنده امید می تواند بر عامل شناختی امید تاثیر مثبت بگذارد. عامل دیگری که می تواند تحت تاثیر حمایت اجتماعی قرار گیرد عامل نسبی است. این عامل مربوط به ارتباط با دیگران و شامل تعاملات اجتماعی، تقابل برخورد و امنیت ارتباطی با افراد است. پس ارتباط موثر و ارزنده با دیگران، تعامل های حمایتگرانه و حس آرامش در کنار دیگران ممکن است بتواند در القای حس امنیت ارتباطی و به تبع آن حس امیدواری موثر واقع شود.

امیدواری با سلامت جسمی و روان شناختی، خودارزشی بالا، تفکر مثبت و روابط اجتماعی فوق العاده رابطه مثبتی دارد. همچنین امید با شادکامی، پیشرفت، استقامت و سلامت در ارتباط است (بنسون، ۲۰۰۶). تمام این عوامل می تواند مسیری برای رسیدن به کیفیت زندگی بالاتر در بیماران مبتلا به سرطان های پوستی باشد. امیدواری به شخص کمک می کند تا با ارزش و اهمیت دادن به زندگی، تجربیات شخصی و اتکا به نیروی تسکین دهنده درونی، با پیامدهای منفی ابتلا به بیماری کنار آمده و احتمالاً موجب بهبود کیفیت زندگی مربوط به سلامت در بیماران شود.

مبتلایان به سرطان که امیدواری بهتری داشته باشند در مراحل درمان های طولانی مدت و دردناک از خود مقاومت بیشتری نشان می دهند و در مرحله بهبود نیز افکار مثبت تری نسبت به زندگی شان دارند که این امر کیفیت زندگی را نیز بهبود می بخشد و حتی اگر سرطان در مرحله پیشرفته باشد و امیدی برای بهبود وجود نداشته باشد باز هم افراد امیدوارتر می توانند اهداف دیگری مانند صرف وقت بیشتر با خانواده و لذت بردن از فرصت ها را در پیش گیرند و به کیفیت زندگی خود بیافزایند.

آموزش به بیمار و آگاه سازی از روند بیماری و درمان سرطان، نقش اساسی و حیاتی در بهبود کیفیت زندگی این افراد می تواند داشته باشد. آموزش به بیماران توسط کادر درمان ممکن است توانایی بیمار را در مراقبت از خود افزایش دهد و در نتیجه سلامتی ارتقا یافته و از تشدید بیماری ها پیشگیری شود. فردی که در زمان بیماری آموزش های مورد نیاز را دریافت می کند، احساس آرامش و امیدواری بیشتری دارد، لذا محروم نمودن وی از این اطلاعات، عملی غیراخلاقی محسوب شده و بر کیفیت زندگی و سطح امیدواری فرد بیمار تاثیرات منفی می گذارد.

نتایج حاصل نشان می دهد که میزان کیفیت زندگی بیماران زن مبتلا به سرطان های پوستی بدون در نظر گرفتن شرایط اقتصادی، وضعیت تاهل و میزان تحصیلات پایین است. از این جهت نتایج پژوهش حاضر با یافته های رویین تن، آزادی، افشین و امینی (۱۳۹۸)، نقیعی، سعیدی و خزائی (۱۳۹۷)، سودانی (۱۳۹۷)، صدوقی، مهرزاد و محمد صالحی (۱۳۹۶)، هاشمی و یحیایی (۱۳۹۷)، ملک نیا (۱۳۹۴)، شعاع کاظمی و مؤمنی جاوید (۱۳۸۸)، لاسالا (۲۰۲۰) و دانتاس، موتزر و کول^۱ (۲۰۰۲) همسو و با نتایج برادلی، ایلرتسن، جوزفیک، رانستاد، مریت و ویک (۲۰۱۲) ناهمسو می باشد. یکی از علل ناهمسوئی با نتایج بردالی و همکاران (۲۰۱۲) می تواند این باشد که آنان کیفیت زندگی را پس از گذشت مدت ۳ سال از بهبودی افراد مبتلا به سرطان مورد بررسی قرار دادند و گذر زمان و کسب سلامتی نسبی می تواند به آنان در بهبودی کیفیت زندگی کمک کند.

¹ Dantas, R. A. S., Motzer, S. A., & Ciol, M. A

بیماری های پوستی علی الخصوص سرطان های پوست، همواره فعالیت های روزانه فردی و اجتماعی، آرامش روانی و روابط شخصی بیماران را تحت تاثیر قرار می دهند؛ در این بیماران دید منفی نسبت به آینده منجر به اعتماد به نفس پایین، انزوای اجتماعی، آسیب های شغلی و حتی تحصیلی می شود. همه این عوامل به ایجاد افسردگی شدید و در نهایت کاهش کیفیت زندگی در این افراد می شود.

از آن جا که بیماران مبتلا به سرطان برای حل مسائل مرتبط با بیماری خود با چالش های بسیاری روبه رو می شوند، آستانه تحمل و شکیبایی آنها پایین آمده و در نهایت سبب کاهش توانایی سازگاری با اطرافیان شده و اغلب واکنش های نامناسبی بروز داده و بی حوصله می شوند، گاهی حتی از صحبت کردن درباره بیماری شان با دیگران اجتناب ورزیده، روابط خود را کاهش می دهند و سعی در پنهان کردن بیماری خود از دیگران دارند؛ این عوامل کیفیت زندگی بیماران مبتلا به سرطان های پوستی را کاهش می دهد.

در رابطه با بالاتر بودن کیفیت زندگی زنان متاهل مبتلا به سرطان های پوستی نسبت به سایر زنان این گروه می توان از تاثیر حمایت اجتماعی همسر یاد کرد. درواقع هرچه تصویر ذهنی فرد از حمایت های اجتماعی مطلوب تر باشد و اعضای خانواده، دوستان و یا شخص خاصی با شد که فرد آنها را حمایت کننده بدانند، احتمالاً با اطمینان بیشتری به مقابله با چالش ابتلا به بیماری سرطان می پردازد و از ابهام و نگرانی بیمار کاسته شده و بر حوزه های شناختی و روانی-اجتماعی و حتی حوزه جسمی و نشانه های و کیفیت زندگی تاثیر می گذارد. می توان با آگاهی دادن به افراد خانواده در حل مشکلات بیماران به آنان یاری رساند و در نهایت مهمترین کمک به بیماران، درمان آنها و دسترسی تمام بیماران به امکانات درمانی تخصصی با هزینه مناسب می باشد.

با توجه به اینکه سرطان پوست از جمله سرطان های کشنده نیست و با تشدید بیماری سطح پوست آسیب دیده گسترده تر و عمیق تر می شود، فرد در این حالت ترجیح می دهد از جامعه کناره گیری کند. از سویی هزینه های گزاف درمان، نگرانی مداوم در رابطه با نتیجه بخش بودن درمان، خستگی ناشی از رفت و آمد به مراکز درمانی و خطر ابتلا به ویروس کرونا، پرس وجوی مداوم اطرافیان، ترس از هـ-م-گ-سیختگی خ-انواده، منج-ر-ب-ه-ایج-اد احساس درماندگی، تنیدگی، تعارض، سرخوردگی، افست شدید عزت نفس و کاهش اعتماد به نفس، کناره گیری و انزوا، مشکل در هویت، احساس عدم زیبایی و بی معنایی و ناامیدی و در نهایت کاهش کیفیت زندگی می شود.

با توجه به نتایج مطالعه نازک تبار و شتابان (۱۳۹۸) که نشان داد تقویت سلامت معنوی موجب بهبود کیفیت زندگی بیماران مبتلا به سرطان می شود. این امکان وجود دارد که از این طریق بتوان کمکی به بیماران سرطانی کرد. افراد مذهبی در شرایط ابتلا به سرطان از راهبردهای مذهبی مانند در نظر گرفتن بیماری به عنوان یک مشیت الهی، دعا کردن برای شفا یا آمزش گناهان بیشتر استفاده می کنند. راهبردهای مقابله ای مذهبی باعث کنار آمدن با شرایط موجود، اتکا به نیرویی برتر و القای حس کنترل شده و احتمالاً موجب بالا رفتن سطح کیفیت زندگی بیماران می شود.

اکثر بیماران حمایت پروردگار، حمایت خانواده، حمایت اجتماعی، تیم درمان و عدم وجود مشکل مالی یا جسمانی را از منابع امید بخش ذکر می کردند؛ سهم تاثیر یاد خدا و خانواده از همه این موارد بیشتر بود. در روند اجرای پژوهش

محدودیت‌هایی وجود داشت، همچون شیوع ویروس کرونا که میزان حضور و مراجعه بیماران مبتلا به سرطان‌های پوستی به مراکز درمانی را بسیار محدود کرد و جمعیت در دسترس جهت پاسخگویی به پرسشنامه‌ها بسیار کاهش یافت؛ عدم همکاری برخی از مسئولین ذی‌صلاح در مراکز درمانی در روند اجرا خلل ایجاد کرد. پیشنهاد می‌شود اجرای پژوهش مشابه روی سایر جمعیت‌ها و سایر متغیرهایی که افراد مبتلا به سرطانهای پوستی با آن درگیر هستند صورت پذیرد، از یافته‌های حاصل از این پژوهش در جهت برنامه‌ریزی و مداخلات مناسب برای بیماران سرطانی و سایر بیماران صعب‌العلاج استفاده شود؛ ارائه دوره‌های آموزشی ویژه پرستاران و کارکنان بخش شیمی درمانی بیمارستان‌ها و مراکز درمانی جهت آشنایی با مسائل روحی - روانی این جمعیت از بیماران و شیوه برخورد صحیح و نحوه آگاهی بخشی به بیماران در خصوص روند درمان همچنین ارجاع بیماران نیازمند روان درمانی به مراکز مشاوره پیشنهاد می‌شود. همچنین الزام بر ارائه خدمات روانشناختی در کنار جلسات درمان پزشکی جهت تسریع در روند بهبود بیماران پیشنهاد می‌شود. خدمات روانشناختی و روان درمانی تحت پوشش بیمه‌های درمانی قرار گیرد تا افراد بدون دغدغه مالی به مسائل و مشکلات روحی - روانی خود بپردازند.

منابع

- خالدیان، محمد و سهرابی، محمد. (۱۳۹۳). اثربخشی معنا درمانی به شیوه گروهی بر کاهش افسردگی و افزایش امید در سالمندان با سندروم آشپانه خالی. فصلنامه روانشناسی بالینی. شماره ۱۵ سال ۴.
- رویین تن، سجاد؛ آزادی، شهدخت؛ افشین، همابون و امینی، ناصر. (۱۳۹۸). اثربخشی درمان ترکیبی مبتنی بر پذیرش و تعهد و امید درمانی بر کیفیت زندگی در بیماران سرطانی. فصلنامه فرهنگ مشاوره و روان درمانی دانشگاه علامه طباطبائی. ۱۰ (۳۸)، ۲۴۱-۲۲۱.
- سودانی، زینب. (۱۳۹۷). بررسی رابطه بین سلامت معنوی و امید به زندگی با کیفیت زندگی بیماران سرطانی بیمارستان شرکت نفت اهواز. پایان نامه کارشناسی ارشد رشته روانشناسی. دانشگاه پیام نور اهواز.
- شعاع کاظمی، مهرانگیز و مؤمنی جاوید، مهرآور. (۱۳۸۸). بررسی رابطه بین کیفیت زندگی و امید به زندگی در بیماران مبتلا به سرطان بعد از عمل جراحی. فصلنامه بیماری های پستان/ ایران. سال دوم، شماره سوم و چهارم.
- صدوقی مجید، مهرزاد ولی الله، محمدصالحی زهرا. (۱۳۹۶). رابطه اضطراب و افسردگی با کیفیت زندگی زنان مبتلا به سرطان پستان مراجعه کننده به بیمارستان سیدالشهدای اصفهان در سال ۱۳۹۵: نقش تعدیل کننده تاب آوری. مجله دانشگاه علوم پزشکی رفسنجان، ۱۶ (۵): ۳۹۵-۴۰۸.
- علیزاده، مرتضی؛ پاشایی، علیرضا و حسینی قصر، صغری. (۱۳۹۲). اثربخشی امید درمانی گروهی و افزایش امید به زندگی در مبتلایان به ویروس اچ آی وی. روانشناسی سلامت. سال ۲، شماره ۴.
- قاسم زاده، فروغ السادات؛ اطمینانی، کبری؛ عرب خردمند، علی؛ محمدی، سیدمهدی و حسینی معینی، سیدبنیامین. (۱۳۹۶). مطالعه ی گذشته نگر سرطان پوست غیرملانوم در مؤسسه ی سرطان، مرکز پزشکی امام خمینی، تهران، ایران. پوست و زیبایی، ۸۰ (۱)، ۲۱-۹.
- کامیان شقایق، تقدیسی محمدحسین، اعظم کمال، استبصاری فاطمه، رنجبران سهیلا، گراوند افسانه. (۱۳۹۳). اثربخشی آموزش سلامت معنوی بر افزایش امیدواری بیماران مبتلا به سرطان پستان. آموزش بهداشت و ارتقای سلامت ایران. ۲ (۳): ۲۱۴-۲۰۸.
- کاویانی، عبدالحسین؛ روزبهرانی، نسرین و محبوبه خورسندی. (۱۳۹۵). سنجش سازه های تئوری انگیزش محافظت در رفتارهای پیشگیری کننده از سرطان پوست در زنان روستایی، مجله مراقبت پرستاری و مامایی ابن سینا، ۲۴ (۴)، ۲۲۹-۲۳۷.
- ملک نیا، نگین. (۱۳۹۴). بررسی اثر پیش بینی کنندگی امید به زندگی در کیفیت زندگی و رنج روانی بیماران مبتلا به هموفیلی. پایان نامه کارشناسی ارشد روانشناسی عمومی. دانشگاه سیستان و بلوچستان.
- موسوی، سید ولی اله؛ خالق خواه، علی؛ میرمهدی، سید رضا و زبردست، عذرا. (۱۳۹۸). مقایسه سلامت معنوی، امید به زندگی و اضطراب مرگ در دو گروه بیماران درمان پذیر و افراد غیرمبتلا شواهدی از تفاوت های جنسیتی. مجله سلامت و بهداشت. سال ۱۰، شماره ۳، ۳۴۶-۳۵۸.

نازک تبار، حسین؛ شتابان، نیلوفر. (۱۳۹۸). بررسی رابطه سلامت معنوی با سازگاری اجتماعی و کیفیت زندگی در بیماران مبتلا به سرطان، فصلنامه سلامت و مراقبت، ۲۱(۴): ۲۹۲-۲۸۳.

نقیبی، سیده حمیده؛ سعیدی، زهرا و خزائی، فاطمه. (۱۳۹۷). اثربخشی آموزش گروهی مبتنی بر بهبود کیفیت زندگی بر امیدواری و شادکامی افراد مبتلا به سرطان. فصلنامه علمی پژوهش‌های مشاوره، ۱۷(۶۵): ۴-۲۹.

هاشمی، سارا و یحیایی، علی اکبر. (۱۳۹۷). تاثیر ایمن سازی در برابر استرس بر کیفیت زندگی و امید به زندگی در مردان مبتلا به سرطان پوست. فصلنامه پوست و زیبایی، ۹(۳): ۲۰۸-۲۱۸.

یافتیان، سکینه. (۱۳۹۸). بررسی اثربخشی معنادرمانی بر میزان درد و امید به زندگی در زنان مبتلا به سرطان سینه. پایان نامه کارشناسی ارشد روانشناسی عمومی. دانشگاه پیام نور.

Albert, A. Knoll, M. A. Conti, J. A. & Zbar, R. I. (2019). Non-melanoma skin cancers in the older patient. *Current Oncology Reports*, 21(9), 79.

Banson, W. (2006). The role of hope and study skill in predicting test anxiety level of university students high school and psychological health self-esteem, positive thinking and social communication. Master of Science dissertation. Faculty of education sciences Middle East technical university.

Botta, L. Dal Maso, L. Guzzinati, S. Panato, C. Gatta, G. Trama, A. ... & Michiara, M. (2019). Changes in life expectancy for cancer patients over time since diagnosis. *Journal of advanced research*, 20, 153-159.

Brinker, T. J. Hekler, A. Utikal, J. S. Grabe, N. Schadendorf, D. Klode, J. ... & Von Kalle, C. (2018). Skin cancer classification using convolutional neural networks: systematic review. *Journal of medical Internet research*, 20(10), e11936.

Chernyshov, P. V. Lallas, A. Tomas-Aragones, L. Arenbergerova, M. Samimi, M. Manolache, L. ... & Finlay, A. Y. (2019). Quality of life measurement in skin cancer patients: literature review and position paper of the European Academy of Dermatology and Venereology Task Forces on Quality of Life and Patient Oriented Outcomes, Melanoma and Non-Melanoma Skin Cancer. *Journal of the European Academy of Dermatology and Venereology*, 33(5), 816-827.

Collins, A. Savas, J. & Doerfler, L. (2019). Nonsurgical treatments for nonmelanoma skin cancer. *Dermatologic clinics*, 37(4), 435-441.

Cullen, J. K. Simmons, J. L. Parsons, P. G. & Boyle, G. M. (2020). Topical treatments for skin cancer. *Advanced drug delivery reviews*, 153, 54-64.

Dantas, R. A. S., Motzer, S. A., & Ciol, M. A. (2002). The relationship between quality of life, sense of coherence and self-esteem in persons after coronary artery bypass graft surgery. *International journal of nursing studies*, 39(7), 745-755.

Didona, D. Paolino, G. Bottoni, U. & Cantisani, C. (2018). Non melanoma skin cancer pathogenesis overview. *Biomedicines*, 6(1), 6.

Du, H. & King, R. B. (2013). Placing hope in self and others: Exploring the relationships among self-construals, locus of hope, and adjustment. *Personality and Individual Differences*, 54(3), 332-337.

Gaulin, C. Sebaratnam, D. F. & Fernández-Peñas, P. (2015). Quality of life in non-melanoma skin cancer. *Australasian Journal of Dermatology*, 56(1), 70-76.

Gloster HM Jr, Brodland DG. The epidemiology of skin cancer. *Dermatol Surg* 1996; 22(3): 217-26.

Hellenthal NJ, Bermejo CE. 2012. The role of so-cioeconomic status in renal cell carcinoma. *Urol Oncol*. 30(1):89-94.

Henselmans, I. Smets, E. M. A. Han, P. K. J. de Haes, H. C. J. C. & Van Laarhoven, H. W. M. (2017). How long do I have? Observational study on communication about life expectancy with advanced cancer patients. *Patient Education and Counseling*, 100(10), 1820-1827.

Jansun LK. A. 2012. Comparison of Hope and Spiritual Health in Breast Cancer patients and Normal Subjects. *Annals of Family Medicine*; 2(5): 499-503.

Kavoussi H, Rezaei M, Isapour D, Doulabi R. 2011. Clinlcal types and characteristics of basel cell carcinoma in Kermanshah province in 2009. *Deratol Cosmetic*; 3(2): 109-1000.

LaSala, V. (2020). In elderly patients with neurocognitive disorders, does the treatment of NMSC with MMS improve quality of life?

Leiter, U. Keim, U. & Garbe, C. (2020). Epidemiology of skin cancer: update 2019. In *Sunlight, Vitamin D and Skin Cancer* (pp. 123-139). Springer, Cham.

Niemela M, Vaisanen L, Marshall C, Hakko H, Rasanen S. 2010. the experiences of mental health professionals using structured family- centered interventions to support children of cancer patients. *Cancer Nurs*; 33(6): 18-27.

Pruksakorn, D. Phanphaisarn, A. Settakorn, J. Arpornchayanon, U. Tantraworasin, A. Chaiyawat, P. & Teeyakasem, P. (2018). Prognostic score for life expectancy evaluation of lung cancer patients after bone metastasis. *Journal of bone oncology*, 10, 1-5.

Risica, P. M. Matthews, N. H. Dionne, L. Mello, J. Ferris, L. K. Saul, M. ... & Weinstock, M. A. (2018). Psychosocial consequences of skin cancer screening. *Preventive medicine reports*, 10, 310-316.

WHO. (2018). Skin Cancers, What are the different types of skin cancer?

Evaluation of quality of life and life expectancy in female patients with skin cancer undergoing chemotherapy

Kolsoum Fallah^۱, Nemat Sotoudeh Asl^{*۲}

Abstract

The aim of this study was to evaluate the rate of hope and quality of life in female patients with skin cancer undergoing chemotherapy. Descriptive cross-sectional research method that was performed in 2021 on 130 of this population of patients undergoing chemotherapy in hospitals in Mashhad. Due to the presence of 176 female patients with skin cancers, all of them were selected by census, of which only 130 people completed the questionnaires, so the same number were selected to complete the questionnaire. The data collection tool in this study was the standard questionnaire of quality of life questionnaire (WHOQOL-BREF) and Miller life expectancy. Descriptive statistics (mean and standard deviation) and inferential statistics (Chi-square test) were used to analyze the data. The results showed that the rate of hope and quality of life in female patients with skin cancers undergoing chemotherapy is lower than the average population. Also, women with higher education, better economic conditions and married were more hopeful than other people with the disease. These factors had no significant relationship with the quality of life of female patients with skin cancer undergoing chemotherapy.

Keywords: Hope, quality of life, skin cancers

¹ Master of Clinical Psychology, department of Psychology, Semnan Branch, Islamic Azad University, Semnan, Iran

² *Associate professor, department of Psychology, Semnan Branch, Islamic Azad University, Semnan, Iran
(Corresponding author)